

Milan Kleč
Črne nogavice
 (odlomek)

Zelo odločno sem pritisnila na četrto nadstropje in pozvonila. Iz stanovanja se je slišala glasba, in če sem bolj natančna. Vrteli so Zabranjeno pušenje, kar pa tudi čisto ne drži. Ta norec je imel na eni sami kaseti, kot sem lahko kaj kmalu ugotovila, posneto le eno pesem Zabranjenog pušenja, kjer je tisti znameniti verz: "Kada je ptici u lošoj formi drug, tada ni ona ne leti na jug."

Tako je torej stregel tem rečem. To mi ni dopadlo. Niti malo.

Zvonila sem kot pobesnela, toda ni odprl. In kaj sem hotela drugega, kot da sem pritisnila na kljuko, ki je seveda popustila.

Na srečo se ni zaklenil.

Na trkanje, ki ga omenja v zapisu, sem seveda pozabila in niti ne vem, ali nam je kaj podobnega naznanil. Da je edinole na takšen način mogoče zaiti v njegovo majhno stanovanje.

Trkanja pa tudi sicer ne bi niti slišal, ker je ležal popolnoma pijan.

Tudi popolnoma nag, samo črne nogavice je imel nadete.

Obupen prizor.

Pa prižgan računalnik je žarel, pa kasetar, ki sem ga utišala, da sploh ne govorim o številnih, zelo številnih steklenicah, ki so bile tako prazne kot tudi polne ali pa vsaj na pol.

Celoten repertoar.

Tukaj je bil vedno zares dosleden. In tudi tokrat.

Pohitela sem tudi k vratom balkona in jih odprla, da je prišlo vsaj malo svežega zraka na njegovo kvadraturu, kakor ji pravi v zapisu. Drugače pa moram priznati, ko sem postorila osnovne reči, da je imel stanovanjce kar prijetno. Celu zelo prijetno. Okusno opremljeno. Za tako majhno

kvadraturu izredno neverjetno racionalno razporejeno pohištvo. Vse je bilo pravzaprav v velikem redu. Njegovemu okusu nisem imela kaj očitati. Na steni je imel natrpanih vse polno slik. Dobrih slik. Dober občutek so dajale in dober izbor si je privoščil. Tukaj ni kaj. Le on ni sodil v tisto stanovanjce.

Razumela sem ga.

Ker jaz sem se spet počutila izredno dobro.

Vsekakor bolje kot na Britofstrasse.

Prav je imel, prekleta prav.

Nisem ga hotela prebuditi.

Tako nemočnega.

Kako grozno so delovale tiste črne nogavice.

Pa nag.

Ves suh je bil, pa ne droben in ves zabuhel v obraz.

No, to sem videla že pred časom, vendarle vseeno ne tako izrazito.

Sklonila sem se nadenj.

Smrdel je.

Balkon sem pustila kar odprt in tako zraku prosto pot. In s tem sem se vedno bolje počutila. Najprej sem pomislila, da bi ga pokrila, skoraj sem že posegla po beli deki, naslednje, kar pa je bilo, sem pomislila, da bi ga čisto odkrila, ker bela deka mu je prikrivala samo droben del bokov, dokler nisem ugotovila, da je najbolje, če ga pustim na miru.

Pa tudi tisto pesem. Sem si ga pa lahko dodobra ogledala.

Kako bedno, kako enkratno bedno je izpadel njegov, saj ne vem, kako naj ga imenujem, toda za začetek mu bom rekla kurac.

Kako bedna je bila njegova cura.

Primerjala sem jo lahko le z Ivanovo.

Kako bedne cure so imeli naši fantje.

Ali pa sem se tako počutila?

Morda pa tega zares pred par urami ne bi opazila ali razlikovala.

Toda moja lepota ni bila skaljena s starim delom mesta. Nikakor.

V pogledu na tisto bedno curo se mi je spet utrdila.

Lepota.

Usedla sem se poleg njega.

Na plavo rjuho.

Pa bela deka in za glavo izredno lepo pisan vzglavnik. Delovalo je zelo erotično, le on je kazil sliko.

Bilo pa je spet dovolj, da sem se spomnila nase.

Pa ne da bi pozabila, toda on je moral imeti vsaj v kopalnici kakšno

ogledalo.

Naglo sem poiskala kopalnico.

Imel je ogledalo in saj ne vem, morda sem se tudi plaho pogledala.

Postavila sem se predenj, z zaprtimi očmi, nekaj trenutkov, ki so bili gotovo napeti, sem trdno mižala, potem pa sem jih odprla.

Zagledala sem se.

Kaj naj rečem?

Da sem bila še vedno Magda?

Tudi lahko.

Ampak bila sem obenem tudi Magda, ki ne bo več dolgo Magda.

Zadovoljna sem bila.

Svoje občutke lahko opišem z izjavo, da sem se levila. Sploh ni bilo še nič izgubljenega. To ni dobro povedano, toda tudi s tem si ne bi mogla nič pomagati. Ali pa komurkoli v tem zapisu.

Čutila sem, da bom eksplodirala.

Popolnoma mirna in lepa sem se vrnila v sobo.

Še vedno je mrtvo spal.

Tako on kot njegov ud, in odločila sem se, da ga bom počakala.

Da bi se prebudil.

Potem bi se lahko prebudil tudi njegov ud.

Zares sem čutila, da bom v kratkem eksplodirala.

In ni bilo primernejšega načina, da se kaj pripeti, kot da tisti čas ubijem s tem, da se malo zatopim v njegov računalnik.

Usedla sem se na eleganten temnordeč pisarniški stol in začela brati njegov zapis z naslovom Britofstrasse.

O tem sem že govorila.

Pretresle so me izključno zadnje strani.

Morda so me bolj zmedle, kar sem gotovo že omenjala. Znal se je izraziti, znal je opaziti, kaj se je dogajalo, pretreslo me je, kako je videl najprej Vladota, potem pa Bogota.

Vladota pa Bogota.

Eksplozija se je bližala.

"To je potem to!" sem si ponavljala.

Smrti in zadovoljstvo po njih.

Tudi jaz sem že nekaj vedela o tem in očitno je tudi on zaslutil. P o Vladotovi in še bolj po Bogotovi izkušnji.

In ne vem kolikokrat, gotovo pa več kot tisočkrat, sem prebrala tisti njegov zadnji odstavek, ki ga moram prepisati, ker sem ga drugače že pozabila.

Kot prav vse pozabljam.

Če ga bom našla.

Našla sem ga.

"Spomnil pa sem se tudi na sekiro, spil še dvojno žganje, ki mi tudi ni pomenilo nič več, vendar vseeno sem ga spil, se priklatil spet v klet, pograbil sekirco, jo stisnil pod suknjič in se napotil odločno k svoji puncici. Bil sem kristalno jasen.

Moj korak je bil mehek.

Zelo zelo mehek."

Prikovalo me je.

Prebiralala in prebiralala sem.

Kot da bi nekaj zvedela.

Težka beseda je, če rečem usodnega.

Kurba, je dobro povedal.

Kar obsedela sem.

Kar obmirovala sem, po meni je pa vrelo.

Kot da bi nekaj odlašala.

Potem pa se mi je usulo iz ust.

"Sekira!"

"Sekira, sekira, sekira, sekira, sekira!" sem tulila, kot da bi ga klicala in ga hotela prebuditi.

Dvomila sem, da se je napotil domov.

Edino, kar je bilo gotovo, je bilo samo to, da je dobro razmišljal.

Vendar spet samo to.

Ničesar pa ni storil.

Edino, kar je počel, je bilo, da je izrabljal določene osebne drame, ki so se mu kar pridno vrstile, torej da jih je izrabljal za pisanje. To se mi je zazdelo neumno, pa spet nočem razmišljati o literaturi.

Tokrat pa je imel priložnost.

Patetično rečeno: Imel je priložnost za življenje, toda pizdun se je spet umaknil.

Z zaničevanjem sem ga pogledala.

"Zakaj ni odšel k svoji puncici, preklet naj bo!" sem ga vedno bolj zaničevala.

Tako bi lahko iz njega še nastalo.

Gotovo ne bi bil tako bedno pijan. Tako mizerno nemočen.

Ker nekaj malega pa sem že lahko sodila o tem.

Ne nazadnje sem ubila Ivana. Ne nazadnje sem prebrala njegov zapis in črno na belem sem imela, in to tik pred očmi, kako radostna sta bila

tudi Bogo in Vlado.

Še bolj Bogo, ker Vladotu je žena umrla že davno.

Ali pa vsaj mnogo let nazaj.

"Toda ta pezde!" sem ga zaničevala in še nekaj me je prešinilo. Pa ne da bi hotela na ta način preverjati, ali sem se morda zmotila in ali ni morda vseeno najprej odšel k svoji ljubljeni puncu, ki ga je tako dobro nategovala. Da sploh ne omenjam njegovega delodajalca. Njenega bivšega moža.

Kakšna pošastna drama.

Kako se je ponorčeval iz njega.

Groba sem bila.

Vendar tudi jasna in odločna.

Tudi to je lepota.

Zakadila sem se po stanovanju.

Začela sem iskati sekiro.

Najprej sem besno odpirala predale.

Ni je bilo.

Ni je bilo niti v omari niti na kuhinjskih poličkah. Dvomila sem, da bi si jo izmislil, toda morala sem jo odkriti.

Ker tudi tukaj ni bilo kaj.

Ne vem zakaj, malo sem bila celo razočarana nad sabo, ker mi je nenadoma šinilo.

Obstala sem in obmirovala nad njim.

Srce mi je prenehalo biti.

Če ni v tekstu lagal, potem sem bila slepa, ker v trenutku mi je bilo popolnoma jasno.

Sekira je morala biti v njegovi postelji.

In zakaj je potem nisem opazila?

Opazila je nisem zato, ker ga nisem odgrnila.

Še sem mirovala nad njim.

Tokrat sem ga gledala v obraz.

Mirno sem ga gledala in kar najbolj mirno sem se sklonila in ga rešila bele deke.

Seveda.

Sekira je ležala poleg njega.

Lep prizor, kot bi temu on rekel.

Nag, s črnimi nogavicami, in sekira.

Na njej ni bilo niti sledu krvi.

Vzela sem jo v roke in si jo ogledala.

Zares priročna sekirca.

Ponesla sem jo celo k nosu.

Zadišala je po lesu.

Seveda, sekira je za sekanje drv.

Torej ni razkosal svoje punce.

"Napaka, napaka" sem ga spet merila.

Tokrat od nog do glave.

Nikjer pa se nisem zadržala.

Nič me ni vleklo.

Ker, saj sem rekla. Lahko bi si postregla z njim.

Ud ni bil več niti cura. Niti kurac.

"Zakaj zaboga je le pisal o tem?" sem ga zadnjič preklela.

"Zakaj nisi odšel domov in ubil svojo pičko!?"

"Bebec, bebec, bebec!"

"Takšna priložnost se ti ne bo ponudila nikdar več v življenju."

To je bila zares enkratna priložnost.

"Bebec, bebec, bebec!"

Sklonila sem se k njemu in mu slekla črne nogavice.

Tako je bil čisto nag.

Deke sem ga že rešila, kar sem gotovo že omenila, česar ne mislim preverjati.

Dvignila sem sekiro.

V meni se je bližala eksplozija.

Nič nisem preišljevala, kam bi najprej udarila.

Bilo je tudi popolnoma vseeno.

Skratka s sekiro sem treščila.

Ne bom rekla niti močno niti šibko.

Lahko pa rečem, da je sekira delala sama.

Dobro se je počutila v mojih rokah.

Razkosala sem ga.

To je bil pravi pravcati ples.

Nisem bila pobesnena, to je bil čisto mir in v meni je prevladovala čista ljubezen.

Seveda pa ne do njega.

Govorim o ljubezni, če kdo tega ne ve.

Ne vem, kdaj je izdihnil, niti me ni zanimalo.

Bil je v več delih in dvomim, da je pri njem že poprej, to je malo pred mojim dejanjem, kakšen del sploh še živel.

In potem se je sekira umirila.

V meni se je nekaj nabiralo.

Nova eksplozija.

Čista lepota je privrela.

Med prsti mi je tekla po celem telesu.

Sekiro sem vrgla na tla.

Kot da bi se tresla, čeprav sem bila čisto mirna.

Levila sem se.

Čeprav je to najmanj primeren izraz.

Jaz, lepotica.

Spet bi nekaj zagrešila, če bi rekla, da je bil to nepozaben trenutek.

To bi bil njegov jezik.

In naj nihče ne misli, da sem pohitela v kopalnico in se postavila pred ogledalo.

Dobro, nič ne rečem, lahko bi se šla občudovat, toda zato sem imela še ogromno časa.

Kar najbolj mirno sem se usedla na bambusov stol, si prižgala cigareto in uživala.

Če lahko pripomnim.

Seveda, da nisem uživala, kaj pa vem, zaradi razkosanega in do zadnje pike zmaličenega telesa, razmetanega praktično po celotni kvadraturi.

Tega mi je bilo malo mar.

Uživala sem samo s sabo.

Razgledala sem se po steklenicah. Same slabe pijače je pil.

Te njegove navade.

Prav mučil se je s tem in na ta način prav gotovo užival. Bolj ogabna pijača je bila, bolj na plodna tla mu je padala, kakor bi se sam izrazil.

Zato sem se dvignila in se napotila v kuhinjo. Sicer to ni bila prava kuhinja, temveč nekaj improviziranega. Sobo si je pač pregradil, kar pa me tudi seveda ni kaj preveč zanimalo.

Malo sem pobrskala, ker kakšno darilo je pa tudi on kdaj dobil. Ni se mi bilo treba preveč truditi, da sem našla buteljko odličnega belega vina.

Dobre pijače je pa zaničeval.

Vse je imel preveč postavljeno na glavo.

Kdove zakaj.

Pa takšne dobre pogoje, dispozicije ali kako se že temu reče, je imel.

Kot le malokdo.

Seveda, ni se pa mogel zgledovati po meni.

Vmes pa sem malo potelefonirala.

Seveda.

Številko policije sem že pozabila, ker me ni zanimala več, vrtela pa sem

številki Bogota in predvsem Vladota.

Doma sta bila.

Vlado me je še vedno zanimal.

Torej se ni odpravil na "dobre pičke".

Kako me je dražil njegov p r o s i m.

Pa ne vem, na kakšen način.

Slušalko pa sem vztrajno spuščala.

Potem sem si natočila kozarec.

Celo lepe kozarce je imel.

Kdo ve, za kakšne priložnosti jih je čuval ali pa je bilo nekaj sličnega kot z mojimi oblačilci in parfumčki.

Za posebne priložnosti, ki pa jih očitno ni bil nikoli deležen.

Kakšna škoda.

Zares je imel šanso, to pa je bila neponovljiva šansa, toda zapravlil jo je.

Ker drugače bi lahko prišla še skupaj, toda tudi o tem seveda nisem kaj dosti razmišljala.

Kako sladko je bilo v meni.

Kako me je žgečkalo vino.

Čisti, čisti užitek.

Že poprej, ko sem se razgledovala po njegovi tako preklemansko lično urejeni garsonjerci, nisem mogla zgrešiti, da ima na razpolago ogromno muzike.

Ker tisto:

"Kada je ptici u lošoj formi drug, tada ni ona ne leti na jug!" tisto je bilo že do temeljev neokusno.

Več kot čez vse meje dobrega okusa.

Kaseto sem nemudoma iztaknila in malo pobrskala po njegovem repertoarju.

Dober okus je imel, kjer mislim predvsem na to, da je imel izredno širok razpon. Ta človek je imel zares šanse, sem vedno znova ugotavljala, toda sam se je uničil. Nič mi ga ni bilo žal.

Zakaj pa ni odšel domov!

Na policah so bile tako plošče kot kasete, vsenaokoli pa je bilo zabrisanih tudi veliko cedejev. Od popevk do klasike, džeza.

Spoštovanja vredno.

In tudi znotraj njih izredno širok razpon. Enkratno pravzaprav, kjer pa moram vseeno spet nekaj dodati. Jaz še pred par urami ne bi bila sposobna česa podobnega. Mislim, da bi si izbrala denimo ploščo in jo dala na

gramofon. To bi bilo enostavno nepredstavljivo.

Toda tokrat.

In spet: On je imel zares šanse, ampak "Kada je ptici u lošoj formi drug, tada ni ona ne leti na jug!"

Ne rečem, kdaj drugič.

V kakšni drugi situaciji bi bilo celo navdušujoče, toda ne tisti večer.

V resnici se je sam pokopal. To je bilo še najbolje zanj. In sem izbirala. Veliko je bilo tega.

Zanimalo me je, kaj je poslušal zadnje čase. To je bilo seveda že pred meseci. Preden se je tako strahovito zapil.

In pod njegovo posteljo sem našla tele plošče.

Malo so bile poškrpljene s krvjo, toda vsebina je bila gotovo neokrnjena in četudi bi bila rahlo pomešana.

In zrla sem ovitke.

Amanda Lear: "Follow me, I am a photograph, Pretty boys", je pisalo na ovitku in Amanda Lear se mi je zazdela v trenutku stokrat boljše kot Kralj Lear.

Pa Kronos kvartet. Stavila bi, da imajo kakšno skladbo Hendrixa. Obrnila sem jo in prebrala: Jimi Hendrix, Purple Haze.

Jasno, jasno, sem se smejala.

Pa Carlos Gardel.

Pa Carlos Jobim.

Prvovrstno.

Zanimiv sentiš, ki mi je obetal zares prijeten večer.

Še najbolj pa me je presenetil, ko je bil na zelo izpostavljenem mestu Toto Cutugno.

Solo noi.

Da je bil po vseh avanturah svoje punce sposoben poslušati Cotugna. Mislim, s tistim Italijančkom.

Zares me je pristrčno presenetil in žal mi je bilo, da tega nisem mogla preveriti. Ker bi ga povprašala, če bi še živel, tako pa je bil že preveč globoko mrtev, da bi prišel kakšen glas do njega.

Mislim, da bi ga vrnil.

In ne vem zakaj, ampak Toto Cotugno me je prevzel.

Na neki čuden način sem pomislila na njegovo punco.

Le parkrat sem jo videla. In še to bolj od daleč.

Me pa tudi ni kaj prida zanimala. Pa ne bi sedaj o kakšnem belem svetu.

Tokrat pa me je začela zanimati.

Njegova punca torej.
 Zazdela se mi je lepa.
 Prava lepotica.
 Mogoče je zato nisem nikdar poprej registrirala, ker sem bila očitno sama čisto drugačna.
 Lepotica, zares lepotica.
 Njegova punca.
 In sem se hotela malo otresti teh misli, ki se mi sicer niso zdele drzne, temveč celo nasprotno, in sem si izbrala en naslov Cotugna.
 "Volo az 504."
 Pa poslušajmo, kaj se pripeti, če začne Toto Cotugno eksperimentirati.
 Nisem se zmotila.
 Oglasil se je.
 Kako sem se smejala. Kar tresla sem se od zadovoljstva.
 Tudi takšnih občutkov nisem poznala.
 Začne pa se pesem na neki železniški postaji, sledijo ostri zvoki, o, Toto Cotugno, oglasi se ženska in tedaj sem ugotovila še nekaj.
 Ker kaj se je vmes pripetilo.
 Jaz sem znala kar naenkrat italijanščino.
 Razumela in govorila.
 Zelo dobro.
 Zelo zelo dobro.
 Jaz sem postala zares drug človek.
 Pa je že Cotugno recitiral.
 Meni, lepotici.
 In Toto Cotugno na koncu kriči: Sandra, ti aimo. Sandra, Sandra in njegov glas se izgubi nekje v valovih.
 Genialno.
 Hvala, Cotugno, da si mi razodel moje sposobnosti za znanje tujih jezikov.
 Malo pretiravam, ampak kaj potem.
 Ker jaz sem zdaj Sandra.
 Sandra, Sandra, zapomnite si. Ne vem, koliko dni bom še, ker sem bila že Valerija, Eleonora, Monika in kdo bi še našteval vsa imena.
 Pustila sem Cotugno, da se izpoje.
 In vmes sem se zasanjala.
 In srebal bel vinco.
 Zamišljala sem si ga z njo.
 Vedno bolj je prihajala ona v ospredje. Njegova punca, ki ji nisem

vedela niti imena, toda kaj bi z imeni, če so se že meni tako lepo spreminjala.

Ampak pustimo to.

Ali se je zares ženila z japonskimi kuglicami?

Ta lepotička.

Vedno bliže mi je bila.

In da razčistimo še s kuglicami.

Jaz jih nisem še nikoli videla, toda kot mi je Cotugno razširil obzorje, kar se tiče jezikov, tako mi je tudi njen vjdez najbolj natančno ponazoril tako imenovane japonske kuglice.

Če pa kdo nima podobne sreče, govorim seveda o sebi, pa naj se napoti v Sex shop v starem delu mesta in naj si jih vsaj ogleda, če si jih že ne bo nabavil, kakor sem to storila jaz, ampak spet se moram držati nekakšnega vsaj približnega vrstnega reda.

Prepuščala sem se Cotungu in prepuščala sem se njegovi puncici.

Zakaj pa se je tako razburil zaradi japonskih kuglic?

To je bila predvsem njegova težava, ker sem trdno vedela, da jih je ona uporabljala na drugačen način, kot si je to on predstavljal.

Pa spet ni niti malo pomembno, da bi razlagala na kakšen. Škoda, škoda.

Pogledala sem ga.

Nežno.

Tako krvavo je bil mrtev.

Njegova punca mora biti enkratna.

Tistega njenega bivšega bom pa tudi spoznala.

Kako dobro ga je zajebal.

Saj ne vem, kaj bi rekla.

Kratkomalo pa.

Bil je nepozaben večer, kot so bili nepozabni vsi naslednji večeri. Da ne govorim o dnevih.

In tudi ta večer, ko tole zapisujem, je nepozaben.

Menjavala sem plošče in srebala, srebala vince.

Puhala sem dim in stare Magde sem se še komajda spominjala.

Ivana komajda še prepoznam.

Četudi imam odprta vrata in ga lahko nenehno gledam.

"A je to Ivan?! Kaj potem, če je mrtev! Kdo ve, komu je pripadalo tisto truplo!" ampak vseeno se moram potegniti iz tistega večera.

Kar na stolu sem zaspala.

Ne vem sicer, ali je bilo tisto spanje.

Boljši izraz bi bil gotovo blaženost. Blaženost, ki pa je daleč in to prekleto daleč od kakršnekoli zanesenosti.

Le kaj bi z njo. To je treba preseči.

Imela sem sanje.

Sanjala sem.

Lepa soba, podobna tisti, v kateri sem zaspala.

Ogromno knjig z reprodukcijami.

Na steni iste slike. Toda reprodukcije.

Chagall.

Ne vem, zakaj ravno Chagall.

Pač Chagall.

Dve ženski.

Lepi.

Lepotici, ampak v mojem izrazoslovju.

Potem pogled na Chagalla.

Slike nisem razločila, kar ni pomembno.

In ena izmed lepotic pogleda Chagalla s svojimi očmi, tako izrazito, tako natančno, tako stoprocentno, bolj od samega Chagalla, da nastane za drugo lepoticco v sobici več kot slika, da jo poljubi in kaj je bilo naprej.

Še vedno lepoticci.

Nagi.

Lepota, vsenaokoli lepota.

Čista lepota.

Chagall.

Ne vem, zakaj ravno Chagall.

Pač Chagall.

Ljubita se. Ljubita se.

Pa saj to je več kot ljubezen.

Čisto nagi, čisto z usti, čisto s celim telesom.

S čisto lepoto.

In naprej.

Iščem obraz.

Zazdi se mi, da je to njen obraz.

To je njen obraz.

Kaj pa druga lepoticca?

To sem jaz.

Čista lepota.

Potem sem se zbudila.

Bilo je sončno jutro.

Svetloba je lepo padala v sobico.

Ni jezika, ki bi opisal, kako dobro sem se počutila, zato nima smisla za to sploh izglubljati besed.

Zagledala sem tudi njega.

Sonce ga je prav nežno božalo. Saj je bil zares blizu sonca.

Ampak na sonce sem stopila jaz.

Jaz sem bila iz sonca narejena svetilka, ki ga je naredila tako ljubko mrtvega.

Zaželela sem si kopeli.

Pripravila sem si kopel.

Slekla sem se in plavala.

Nobenega mrtvaka, sem se kratkočasila, mrtvaka bi lahko plaval on.

On pa je plaval mrtvaka na kavču.

Kako me je imela voda rada, kako sem imela vodo rada. Spomnila sem se nanjo.

Na sanje.

Kako je imela gotovo voda tudi njo rada.

In kako naju bi imela rada, če bi bile skupaj.

Kot v sanjah.

Priplavala sem.

Nežno sem se oblekla.

Nič ogledala.

To se šele ta trenutek spominjam, ker kot da bi ga spregledala ali pa kot da zame ogledala sploh več ne obstajajo. Odkar sem razbila tisto v sosednji sobi na Britofstrasse, kjer bom še borih nekaj minutk. Tudi zdaj se smejim.

Ker včasih bi se bala, da bo skupaj skočilo, da se bodo koščki sestavili.

Koščki ogledala.

Kar naj se.

Prosim. Izvolite.

A ogledalo se pred mojimi očmi, govorim o koščkih, to je ostankih ogledala, lomi v še manjše koščke in samo rotim ga lahko, da naj me ne jezi, takole prijazno ga rotim, ker ga bom drugače spremenila v prah.

Še enkrat sem se ozrla po njem.

Saj.

Nikdar več ga ne bom videla.

Zares je bil ljubko mrtev.

Nisem si mogla kaj, da ga ne bi poljubila na boren ostanek ustnic.

Svojega nekdanjega ljubčka.

Zaprla sem balkon, pa ne da se ne bi prehladil, malo se šalim, kar naj mi bo oproščeno, ugasila sem glasbeni stolp, poprej sem se seveda premaknila tudi do računalnika, zbrskala prazno disketo, posnela njegov zapis in mu ga obenem zbrisala s trdega diska. Disketko pa položila na varno v torbico. Takrat še nisem vedela, da bom kaj dodajala, potem sem mu zadnjič pomahala in ga zapustila.

Tudi v redakcijo sem telefonirala.

Vzela sem dopust.

Še lanskega.

Si morete misliti.

Na ta način si lahko še najbolje predstavljate moje nekdanje življenje.

Nič me ni presenetilo, da me niso spoznali po glasu.

Kaj bi bilo šele, če bi se oglasila osebno.

Dobro, tudi to sem uredila.